

Եվ դուք, որ հանցանքներու և մեղքերու մեջ մեռած էիք,
հնքը ձեզ կենդանացուց:

Եփես.2:1.

Հրավիրում եմ ձեզ բոլորիդ,
Ձեզ, իմ քույրեր ու եղբայրներ,
Եկե՛ք հիմա մի պահ հիշենք՝
Ով էինք մենք, ինչ արեց մեզ Հայրը մեր:

Մեզ, որ մեղքի թոկից կախված,
Մեզ, որ հոգով, մարմնով չարին ծախված,
Անվերջ դատող ու բամբասող,
Բայց ինքներս մեր երեսի մուրը երբեք չնկատող...

Սրա- նրա տունը քանդող,
Ամեն մարդու վատը կամող,
Անմեղ մարդուն տառապանքի պատին գամող,
Ե՛վ ստախոս, և՛ նախանձող...
Կգտնվի՞ արդյոք մեկը,
Որի դառն ու թունոտ խոսքից
Չեն արտասվել հայրն ու մայրը:

Կգտնվի՞ արդյոք մի մայր կամ թե մի հայր,
Որը երբեք չի՞ վշտացրել իր զավակին խիստ անտեղի:
Եղան հայրեր, որ լքեցին որդիներին,
Ու լքեցին իրենց կանանց առանց փոքր- ինչ խղճի խայթի:
Քանի՜- քանի մայրեր եղան մարդասպաններ՝ դեռ չծնված զավակների...
Քանի՜ կանայք տրորեցին իրենց պատիվն ոտքերի տակ:

Սպանել ու գողացել ենք,
Թալանել ու միշտ խաբել ենք,
Եվ մեր գործած ոճիրներից գոհացել ենք...
Վատը տեսել, աչք ենք փակել,
Լավի առաջ մեջքով շրջվել,
Հպարտության անսանձ ձիու թամբին հեծած՝
Ընկածին միշտ արհամարհել:

Անգութ ենք եղել, դաժան ենք եղել, եղել ենք գոռո՛ղ...
Վառվել է մեր մեջ ցանկասիրության կրակը մաշող,
Ու շնացել ենք, և ամոթն անգամ
Ամաչել է մեր մեղսալից վարքից:

Հայիոյել ենք անգամ ԱՍՏՕՌԻՆ,
Իր Սուրբ Որդուն,
Ե՛վ շուրթերով, և՛ այլանդակ վարք ու բարքով
(Մեղա՛ քեզ, Տէր...):

Բա՛- վա՛- կա՛ն է, բավական է...
Որովհետև եթե փորձեմ շարունակել,
Թվարկել մեր բյուր մեղքերը,
Որոնք ներեց ՀԻՍՈՒՍ ՏԵՐԸ,
Մի կյանք, անշուշտ, չի՛ հերիքի...

Եվ, վերջապես, ցեխի, կեղտի,
Ու տիղմի մեջ անել խրված,
Ինչ-որ մի տեղ, մի թաքուն տեղ,
Մեր սրտի մեջ գիտակցելով, հուսալքված,
Ինքներս մեր վարք ու բարքից հոգնած, զզված,

Երբ բոլորից անդարձ լքված, արհամարհված,
Երբ ուր որ է խեղդվում էինք
Մեր մեղքերի ճահիճի մեջ,
Ատում, դատում ինքներս մեզ,
Հենց այդ պահին մեր դեմ ելավ փառաց ՏԵՐԸ,
Այնքան բարի, այնքան ներող իր հայացքով,
Գուրգուրանքով ու ժպիտով,
Սիրով լեցուն Իր խոսքերով,
Եվ սփոփող ու ամոքող Իր հմայիչ անուշ ծայնով:

Տարածելով ձեռքերն՝ ասաց.
«Անչա՛փ հոգնած ես, մոլորվա՛ծ,
Արի՛, որդի՛ս, ինչպես որ կաս,
Կընդունեմ քեզ»:

Արտասուքը խեղդում էր ինձ, խեղդում էր մեզ,
Եկե՛ք հիշենք մենք բոլորս,
Մենք՝ մեկ առ մեկ...
Պատժի էինք մենք արժանի,
Ծանր պատժի ու ապտակի,
Բայց բացել էր ձեռքերը լա՛յն,
Ու կանչում էր մեզ ... փրկությա՛ն...

Ներեց նա մեզ մեր արածով, մեր եղածով
Ներեց լրի՛վ, անմնացո՛րդ:
Բավական չէ, որ մեզ ներեց,
Հիշողության մեջ էլ ջնջեց
Մեր մեղքերի նշո՛նյն անգամ,
Ու մոռացավ անդարձորե՛ն, փա՛ռք Քեզ, ԱՍՏՎԱ՛Ծ,
Փա՛ռք Քեզ նորե՛ն:

Մենք հաճախ ենք իրար ներում,
Բայց խիստ դժվար ենք մոռանում:
Բավական չէ, որ մոռացավ,
Լվաց Նա մեզ ջրով այն Սուրբ մկրտության,
Որով և մենք մեր Տիրոջ հետ
Ուխտ կապեցինք հավերժության...
Սա էլ Նույնիսկ բավական չէր.
Համաձայնեց, որ ճաշակենք, հաղորդ լինենք
Իր Մարմինն և Սուրբ Արյան...
Հաղորդությամբ...

Մեղա՛ Քեզ, Տէր: Ո՛վ էի ես, ո՛վ էինք մենք,
Որ թույլ տվիր ճաշակելու մարմինդ Սուրբ,
Ո՛վ, Տէր ԱՍՏՎԱԾ,
Եվ Արյունդ, որ ծորում էր հարվածներից անտանելի,
Վերից ի վար...

Բավական չէր Նույնիսկ այս էլ:
Եկավ մի պահ, երբ հաճեցավ
Այս ամենի Արարիչը,
Անծայրածիր տիեզերքի Ստեղծիչը
(Որի համար երկիրը սոսկ պատվանդանն է Սուրբ ոտքերի,
Եվ չի կարող լինել Նրան բնակարան
Տիեզերքն էլ անծայրածիր) ասաց.
«Հիմա քո մեջ պիտի ես բնակվեմ»:
Ու երկնքից կրակի պես
Իր Սուրբ Հոգին առատորեն տվեց Նա մեզ...

Փանք Քեզ, ԱՍՏՎԱԾ, փանք Քեզ կրկին:
Որքան էլ Քեզ փառք տանք, Տէրս,
Քիչ է դարձյալ,
Այն, ինչ որ Դու մեզ արեցիր,
Ո՛չ մի բանով չի հատուցվի,
Միայն կասեմ, ո՛վ Տեր ԱՍՏՎԱԾ, ունենք մի սիրտ,
Որ պատրաստ ենք հանձնելու Քեզ:
Դու մի՛ նայիր Նրան, Տէրս,
Որից միայն թույն է թափվում,
Առ ու մաքրի՛ր ուզածիդ պես,
Որ չլինի՝ այսքան բարիք Նրան տվիր,
Հանկարծ ու Քո ճամփից... շեղվի:
Աստված չանե՛, մի՛ արասցե,
Արցունքներով խնդրում ենք Քեզ,
Պահե՛, Տէրս,
Ինչպես որ Դու ողորմած ես,
Ողորմյա՛ մեզ, մինչև հասնենք Հանգիստդ Սուրբ,
Նո՛ր հանդիպում,
Հավերժությո՛ւն...